

Bonis implentur, malis evacuatur; implentur bonis, hoc est, Spiritus sancti donis. Esurientes implentur non fastidientes, pauperes saturantur: nam divites dimisit inanes. Dives erat Esau; ideo fratris sui dona non curavit. *Habeo, inquit, plura; sint tua tibi (Gen. xxxvi, 9).* Dives erat Jethro sacerdos cognatus Moysi; ideo noluit consentire ut iret cum eo ad bona quae promiserat Deus Israeli (*Num. x*). Dives erat Hiram rex Tyri; ideo civitates quas separabat ei Salomon, parvi pendit (*III Reg. ix*). Nunquam ergo tibi plenus et dives videaris, ne inanis et vacuus dimittaris. Dic semper Domino Deo tuo: *Egenus et pauper ego sum (Psal. lxxix, 6)*: in moneta, Domine, panis et vestimentum est animae meae. Si dederis mihi panem ad edendum, et vestimentum quo operiar, eris mihi in Deum, et lapis iste in signum (*Gen. xxviii, 20-22*). Si autem Aegypto dederimus manum et Assyriis, ut saturemur paue (*Thren. v, 6*), jam extendimus manus nostras ad Deum alienum. Ad hoc ergo pascit et vestit nos Deus in via ista, et esurientes implet bonis consolationibus suis, ut tandem efficiamur Israel, id est, contemplativi.

10. Tunc enim, hoc est, in contemplatione, *suscepit Israel puerum suum*. Quamdiu Jacob vocatur, in laboribus sudat: in alieno quidem, sed fideliter servit. At ubi ad patrem suum cum sua substantia regreditur, jam nunc aliud nomen sortitur, hoc est Israel, quia *suscepit Israel puerum suum*. Suscepit revertentem de Mesopotamia Syriae, fatigatum laboribus et ærumnis, spirantem jam ad videndam faciem patris. Suscepit nutriendum, suscepit perficiendum, et usque ad faciem suam perducendum. *Suscepit Israel puerum suum*: non superbum, sed humilem; non pilosum, sed lenem; non venatorem, sed pastorem. Et quare suscepit eum? *Recordatus misericordiae suae*: hæc sola causa est quare suscepit eum, ut ostenderet divitias gratiæ suae in vasa misericordiae, quæ præparavit in gloriam. Videbatur oblitus esse misereri Deum, quando usque in finem sæculorum distulit mittere Filium suum: sed recordatus est, quod nunquam oblitus fuit, ut nos semper memores simus, et in æternum misericordias Domini cantemus. *Suscepit Israel puerum suum*. Suscepit naturam, suscepit causam, suscepit nego-

(75) Hic desinit codex Gemmeticensis.

atium ejus, suscepit pater filium suum: suscepit in filio puerum suum, id est totum corpus ejus, a primo justo usque ad novissimum. Suscepit eum in odorem suavitatis sacrificium vespertinum: suscepit eum in hæreditatem immarcessibilem, et incontaminatam conservatam in cœlis. Nota quod finalis versus cantici hujus misericordia est. A misericordia incepit, a misericordia finit, circa misericordiam ubique versatur.

11. *Sicut locutus est ad patres nostros, Abraham et semini ejus in sæcula*. Ultimus iste versus est, qui decalogum adimplet; qui decem cortinis consummat tabernaculum. In hoc versu et promissorum Dei veritas, et utriusque Testamenti auctoritas, et omnium credentium unitas comprobatur, et convenienter ad omnia, et ad singula quæ superius dicta sunt, refertur: quasi diceret: Hoc et hoc fecit mihi qui potens est, et misericors et justus, et verax in omnibus verbis (75) et operibus suis. Ita, inquam, opere complevit omnia: *Sicut locutus est ad patres nostros*, Et semel quidem locutus est Deus qui creavit omnia; sed quod in ipso semel æternaliter factum est, his quæ temporaliter decrevit, semel indicari non potuit. Unde multifariam multisque modis locutus est Deus patribus (*Hebr. i, 1*): sed tamen non nisi perperam et obscure, et perpauci de hoc verbo cognoverunt; donec novissime locutus est nobis in Filio, qui semetipsum expressius intimavit. Necdum tamen verbum illud nisi per speculum in ænigmate et a paucissimis videtur, donec tandem novissime in splendoribus sanctorum ex utero Patris ante luciferum genitus, ab electis cognoscetur. Ab initio ergo locutus est ad patres nostros, quod in fine sæculorum cœpit declarare; ut unus idemque lapis et antiquos, et novos filios in unius fidei charitatisque compagem colligaret, essetque una columba, et una speciosa, et quæ venturum credidisset, et quæ venientem excepisset. Inter quos utique patres, egregius et princeps et maximus fuit Abraham, in cujus semine æstimantur fideles omnes: 768 quibus etiam non loquitur Deus per columnam nubis in die, et per columnam ignis in nocte, et loquetur in sæcula superventura, non per speculum, aut per visionem, aut per somnium, sed per se ipsum loquetur semel in omnibus, facie ad faciem, cum traderit regnum Deo et Patri, et erit Deus, omnia in omnibus (*I Cor. xv, 28*).

SERMO

In verba Evangelii: « Ecce nos reliquimus omnia. » (*Matth. xix, 27*).

Bernardo ascribitur ad calcem cujusdam codicis editi Coloniae Agrippinae, anno 1577, in quo quatuor Regulae in Ecclesia receptissimae continentur, cum commentariis Turrecrematae et Smaragdi in Regulam S. P. Benedicti.

1. *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te*. Veræ conversionis exemplum nobis hoc proponitur

admirandum et imitandum. Necessè est enim ut veræ professor religionis omnia relinquat, et Christum

sequatur. Et quidem beatus qui sic relinquit omnia, ut eum sequatur in quo sunt omnia. His qui volunt Christum expedita sequi mente, tria impedimenta sunt deserenda; videlicet avaritia, superbia, luxuria: avaritia mundi, superbia cordis, luxuria carnis. Hæc esse præcipue relinquenda exemplo suo nos edocet Petrus. Relinquit namque retia, navim et conjugium. Rete, quod pisces aggregat et concludit, cupiditatem designat, qua indecenter distentus homo, domum ad domum jungit, agrum agro copulat. Navis quæ superfertur undis, superbia denotat, qua homo se cæteris præfert. Uxor exprimit carnalem voluntatem. Hæc tria juncta, homini se ipsum auferrunt. Per avaritiam extra se vagatur, per superbiam supra se levatur, per luxuriam intra se fœdatur. Vagatur sollicitudine, levatur sui æstimatione, fœdatur immunditiæ delectatione. Extra timet, supra tumet, intra fetet. Timet acquisita minui; et timet quæ desiderat, non posse adipisci; tumet inferiores despiciens, paribus se præferens, superioribus se cœquans. Fetet cogitatione, fetet actione, fetet consuetudine. Avaritia hominem alienat a proximo superbia a Deo, luxuria projicit a se ipso.

2. His tribus vitiis intenti et detenti tres illi miserissimi, de quibus loquitur evangelista, ad cœnam Patrisfamilias venire recusarunt (*Luc. xiv*). Primus, ut boves probaret: secundus, ut villam emptam videret: tertius, ut uxorem duceret. Probatio boum, cultus terrenorum: villa emitur, cum dominandi facultas appetitur: uxorem ducit, qui carnis desideriis satisfacit. Tales nisi conversi fuerint, nec ad cœnam Patrisfamilias venire, nec Christum sequi possunt. Primus enim citra Jordanem remoratur: secundus transmigrat ad aquilonem: tertius natus in flumine Babylonis. Cum cæteræ tribus in terram promissionis ingrederentur, Ruben et Gad et dimidia tribus Manasse habentes pecora multa, citra Jordanem remanserunt (*Jos. xxii*); illos præfigurantes, qui more pecorum terrenis intenti cœlestia spernunt. Jordanis *descensus* dicitur. Descensus alius bonus, et alius malus. Malus est de quo dicit Isaias: *In Aegyptum descendit populus meus (Isa. lvi, 4)*; et in Evangelio: *Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho (Luc. x, 30)*. Bonus descensus aliquando fit per humilitatem, plerumque per compassionem. Per humilitatem, sicut per Rebecca factus est, quæ videns Isaac, de camelo descendit (*Gen. xxiv, 64*), illum designans vel aperte perhibens humilitatis subjectionem, quam debet sponsa sponso, Ecclesia Christo, anima Deo. Fit descensus per compassionem, sicut in Symbolo fidei habemus, quod Christus « propter nostram salutem descendit de cœlis. » Juxta moralem sensum, per Jordanem possumus intelligere descensum misericordiae, qua ductus homo compatitur proximo.

3. Sciendum vero quod alius citra Jordanem, alius intra, alius supra. Qui nulli et cui nullus compatitur, citra est; qui alterius et cui alter miseretur, intra est; qui aliis compatitur et nullius eget

PATROL. CLXXXIV.

compassione, supra est. Citra, diabolus, intra, homo; supra, Deus. Avarus itaque quia nescit, misereri, ac per hoc nec misericordiam consequi, citra est; iudicium enim sine misericordia fiet illi qui non fecit misericordiam (*Jac. ii, 13*).

769 4. Deinde sequitur quod superbus transmigrat ad aquilonem. Ut sancti doctores perhibent, aquilo significat superbiæ tumorem. Sicut enim *ab aquilone panditur omne malum (Jer. i, 14 et iv, 6)*. sic *initium omnis peccati superbia (Eccli. x, 15)*. Et item, in ipsa sumpsit initium omnis perditio. Inde est quod angelus apostata dicit in corde suo: *Sedebam in monte testamenti, in lateribus aquilonis (Isa. xiv, 13)*. Superbus itaque transmigrat ad aquilonem, quia superbiens recedit a Deo, qui superbis resistit; et sequitur diabolum, qui est rex super omnes filios superbiæ.

5. Deinde sequitur quod lubricus natus in flumine Babylonis. Flumen Babylonis est fluxus libidinis. In hoc flumine natus, qui libidinis delectatione raptus, in ea per consuetudinem volutatur. Hæc tria vitia hominibus diabolus suggerit. Diabolus per avaritiam hominem occupat, quia qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem et in laqueum diaboli (*I Tim. vi, 9*). Inde legitur quod Judas cum veneno avaritiæ inebriatus Christum Judæis traditurus esset, accepta ab eis pecunia, tunc introivit in illum Satanas (*Joan. xiii*). Avaritia largitatem excludit, pietatem nescit, misericordiam detestatur. Superbia solum est iniquitatis, vitium hominis, perditio diaboli. Superbia odibilis Deo, angelis invisæ, hominibus intolerabilis. Superbia origo peccati, mater discordiæ, et concordiæ noverca: superbia vitiorum subsidium, succidium virtutum. Sic per superbiam diabolus in hominem regnat, per luxuriam in eo pausat; quia, sicut leginus, dormit in locis humentibus (*Job. xl, 16*), id est in cordibus luxuriæ subditis. Luxuria carnem dissolvit, mentem afficit, et totum hominem in luctum convertit. Luxuria stercus immunditiarum, vitiorum spurcitiæ, fæx voluptatum.

6. Si placet, consideremus adhuc attentius, quam viliter homo per tria præfata vitia tractetur. Per avaritiam enim cæcatur, per superbiam pendet, per luxuriam putrescit. Per avaritiam cæcatur, ut legimus. Cum enim prædictus Judas avaritia ductus Dominum traditurus a collegio discipulorum exisset, interiorum ejus cæcitate volens ostendere dixit evangelista: *Erat autem nox (Joan. xiii, 30)*. Per avaritiam cæcatur homo, per superbiam pendet, quia, dum se aliis ditioem attendit, non attendens æqualitatem conditionis, sed gloriam, in multitudine divitiarum, interna cogitatione super cæteros extollitur. Inde legimus quod duæ mulieres, quas beatus Gregorius dicit superbiam et inanem gloriam, inter cœlum et terram amphoram, quæ designat avaritiam, levaverunt (*Zach. v, 9*). Quod nisi fieret, nequaquam dixisset Apostolus: *Præcipue divitibus hujus sæculi non superbe sapere, nec sperare in*

incerto divitiarum (1 Tim. vi, 17). Per superbiam suspensus homo in luxuriam resolvitur, quia, dum se ditiosem cæteris videt, ac per hoc in equuleo superbiam suspensus est, ubi nec Deum timet, nec hominem veretur, sicut equus et mulus quibus non est intellectus, stabulum voluptatis ingreditur, et in stercore suæ conditionis jacens computrescit. Unde dicitur: *Computruerunt jumenta in stercore suo* (Joel. i, 17). Adhuc nihilominus duæ mulieres inter cælum et terram, elevatam deferebant [suppl. amphoram], ut ædificarent ei domum Sennaar, id est in fetore.

7. Hæc attendentes, dilectissimi, Creatori laudes referamus, cujus ope et gratia hæc reliquisse videamur. Testantur hoc via paupertatis quam intravi-

mus, habitus humilitatis quem recepimus, observantia muaditiæ quam devovimus. Viam paupertatis ingredientes, a nobis avaritiam deposuimus: humilitatis habitum suscipientes, superbiam deposuimus: munditiam voventes, luxuriam deposuimus. Sciamus itaque, quia sicut in illis quæ reliquimus, totius honestatis summa consistit. Religio namque humilitate fundatur, paupertate conservatur, munditia decoratur. Omnis affectio vilis est in amore pecuniæ. Anima pecuniæ avida, etiam pro exiguo perire non metuit: nullumque in corde illius remanet justitiæ vestigium, in quo avaritia suum fixit habitaculum.

770 HOMILIA

In illud Matthæi, cap. XIII, v. 45: « Simile est regnum cælorum homini negotiatori quærenti bonas margaritas.

Tribuitur communiter Bernardo, quanquam nec illius esse videatur. Deest apud Horstium.

1. Reges terræ et omnes populi, principes et omnes iudices terræ, juvenes et virgines, senes cum junioribus, audite, supplico, verbum Domini dicentis: *Simile est regnum cælorum homini negotiatori, quærenti bonas margaritas: inventa autem una pretiosa margarita, abiit et vendidit omnia quæ habuit, et emit eam.* Sed quæ est ista, quæso, fratres mei charissimi, tam pretiosa margarita, pro qua universa dare debemus, id est nosmetipsos, quia totum Deo dedit, qui se ipsum obtulit, ut possimus eam habere? Nonne hæc religio sancta, pura et immaculata, in qua homo vivit purius, cadit rarius, surgit velocius, incedit cautius, irroratur frequentius, quiescit securius, moritur fiducius, purgatur citius, præmiatur copiosius? O religio gloriosa et mirabilis! quæ mens cogitare, quis intellectus plene cognoscere, quæ lingua humana te poterit sufficienter et digne extollere? Hæc est enim, fratres mei, quæ miserante Deo peccata remittit, et reserat paradysum; quæ contritum sanat hominem, et tristem exhilarat, vitam de interitu revocat, statum restaurat, honorem renovat, fiduciam reformat, viresque et gratiam abundantiorum refundit. O religio virtutibus ornata! o margarita præfulgida! quid novi de te referam? Omnia enim ligata tu solvis, omnia soluta tu reseras. Omnia adversa tu mitigas: omnia desperata tu animas. O religio rutilantior auro, sole splendidior! Si vere servatur, non vincit peccatum, nec detractio superat, nec desperatio dejicit: sed usque in finem, Deo dante, ut bravium apprehendat, perseverat. Hæc est quæ respuit avaritiam, horret luxuriam, fugit furorem, firmat amorem, calcatur superbiam, linguam continet, componit mores, odit malitiam, excludit nequitiam, cogitque hominem Dei amore omnia libenter sufferre. O religio

gratissima et toto corde perquirenda! nonne per te cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, pauperes evangelizantur? O religio pacifica, a strepitu maligni sæculi elongata; et pro Christo sæculo mortua, ubi Spiritus sanctus super humilem venit et quietum, super devotum Christus descendit! O religio habitaculum Dei et angelorum ejus! Hic per mansionem faciunt conservi sui. O religio vita beata, vita angelorum! Ore proprio Spiritus sanctus dicit: *Optimam partem elegit sibi Maria, quæ non auferetur ab ea* (Luc. x, 42). O beatissima vita solitaria, vita contemplativa! Quando in solitudine contemplabatur virgo Maria, tunc venisti; et in ea et de ea carnem assumpsisti. O Deus meus! o bone Jesu! quid plura referam? Vere claustrum, fratres mei, vere religio est paradysus. O religio, vallo disciplinæ munita, in qua est pretiosarum virtutum fecunda fertilitas. Gloriosa res est homines unius moris habitare in domo (Psal. lxxvii, 7). Bonum est et jucundum habitare fratres in unum (Psal. cxxxii, 1). Videas illum peccata fletentem, alium in Dei laudibus exultantem; hunc hominibus ministrantem, alium alios erudentem; hunc orantem, illum legentem; hunc miserantem, illum alium peccata punientem; hunc charitate flagrantem, alium humilitate pollentem; hunc in prosperis humilem, illum in adversis sublimem; hunc in activa laborantem, illum in contemplativa quiescentem, et poteris dicere: *Castra Dei sunt hæc. Quam terribilis est locus iste! Vere non est hic aliud nisi domus Dei et porta cæli* (Gen. xxviii, 16, 17). Oportet præclarissima, per quam in sanctam civitatem intratur, per quam regnum cælorum rapitur et possidetur! O religio prænobilissima! tu castitas religiosorum, tu chorda clericorum, tu thesaurus super aurum! O solitudo beata! o eremè

mors vitiorum, vita virtutum! te Lex et Propheta mirantur: et quicumque ad perfectionem venerunt, per te in paradysum introierunt. O beata vita solitaria et contemplativa, quid ultra de te loquar? Ipse Dei Filius, salvator et magister noster, exemplum dedit nobis fugiens in desertum, et mansit in solitudine, ubi sunt rosæ charitatis quæ semper flammescunt, quæ semper in sancto odore vivunt. Ubi mira perfectio 771 mortificatorum, et gratiarum actio, scilicet considerare quæ et quanta sunt quæ nobis promittuntur in cælis, et vilescere faciunt omnia quæ habentur in terris, et dicere: *Quid prodest homini si mundum lucretur, se autem perdat?* (Matth. xvi, 26.) O solitudo negotiorum cælestium apotheca! In te transitoria et terrena mutantur in cælestia et æterna. Hoc per breve purgatorium operatur æternum et cæleste convivium, et pascuæ sempiternæ. Denique in te lacrymæ mutantur in risum, et gaudium pariunt sempiternum. Ex possessione quippe terrena, quæ verbibus mortalibus relaxatur, ad æternæ hæreditatis patrimonium pervenitur. O religio, spiritualis exercitus lucta, mirabilis officina! in te fidelis anima Creatoris sui in se restaurat imaginem, ac ad suæ redit imaginis puritatem. Tu fornax, ubi vasa superni Regis fornantur, ubi peccata solvuntur, et cum angelis in divinis laudibus insudatur. O sancta vita, balneum animarum, mors peccatorum, et animarum purgatorium sordidarum. Tu mentium secreta purificas: tu conscientiarum squalorem diluis, atque ad angelicæ munditiæ puritatem pervenire facis animas. Tu scala Jacob, quæ animas perducis ad paradysum. Tu via regia para-

disi, quæ homines perducis ad patriam. Tu stadium concertantium, luctatorumque bene currentium; perducis ad altas coronas. O religio, sepultura dominicæ passionis! de te Jeremias propheta dicit: *Bonum est præstolari cum silentio salutare Dei. Stabit solitarius et tacebit* (Thren. iii, 26, 28) in eremo: quia in quiescendo et tacendo fit homo prudens. De his probata quædam sunt, unde dicitur: O homo, fuge homines, religionem elige, et salvaberis. Surge qui dormis in sæculo, et exsurge a mortuis, dimitteque mortuos sepelire mortuos suos. O vita mirabilis, spirituale habitaculum, quæ de superbis humiles facis, de gulosis sobrios, de crudelibus pios et sanctos, de iracundis mites, de luxuriosis pudicos, de inobedientibus obedientes, et de osoribus facis in fraterna dilectione ferventes. Tu loquacibus linguæ frenum imponis, tu immundis castitatis dulcis amoris Christi adhibes cingulum, tu jejuniorum ac vigiliarum es nutrix, tu vagos ligas catenis, tu patientiæ custos, tu purissimæ simplicitatis es magistra. Qui te fugiunt luce Dei privati sunt; qui diligunt te, astringunt et gustant quam suavis est Dominus et dulcis. Tu ducis ad æterna gaudia quæ oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascenderunt, et lingua dicere non potest quæ tu parasti, Domine, diligentibus te. Ingredimini igitur, fratres mei dilectissimi, ex quo vocat vos magni consilii Angelus: et non tardate, quia pretium magnum, et non parvum est in mora periculum. In sanctam igitur festinate Christi religionem: et illuminabit vos Filius Dei per condignam satisfactionem, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO

In illud Michææ, cap. vi, v. 8: « Indicabo tibi, o homo, quid sit bonum, » etc.

Tribuitur Bernardo in Spirensi codice impresso anno 1501, non recte inscriptus, *De trina qualitate lacrymarum.*

1. Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? *Indicabo tibi, homo, quid sit bonum, et 772 quid Deus requirat a te: utique facere iudicium, et diligere misericordiam, et sollicitum ambulare cum Deo tuo.* Tria hæc sunt quæ offerre debes; quia et Deus, qui trinitas est, non nisi trino in sacrificio placari potest. Offer ergo iudicium Filio iudici, offer misericordiam sanctæ charitati, offer sollicitudinem paternitati. Ad sapientiam pertinet discretio; ad charitatem, pietas; ad paternitatem, sollicitudo. Sic tamen offer, ut neque in discretionem munerum unitatem Trinitatis divides, neque in participatione donorum Trinitatem unitatis confundas; sed singulis sua, et simul uni singula exhibeas. Si juste iudicas, justum iudicem honoras. Si misericordiam diligis, eum qui pius est acceptabili sacrificio veneraris. Si sollicitus in timore Dei semper am-

bulas, placas tibi cœlestem Patrem, quem pro peccatis tuis offensum tenebas.

2. Nunc ergo ausculta quale sit iudicium quod facere juberis. Primum est tibi iudicium faciendum de te ipso; deinde, inter te et proximum tuum; postremo, de proximo tuo. In eo iudicio, quo iudicas inter te et proximum tuum, debes esse pius. Te ipsum debes iudicare hoc modo: considerare diligenter quid facis, quid non facis; quid facere debes, et quid facere non debes. Postea, hæc ad invicem conferendo, perpende si idem est quod facis et quod debes, quod non facis et quod non debes. Quod si ita inveneris, gaude. Si autem idem perspexeris quod facis et quod non debes, aut quod non facis et debes, time. Inter te et proximum tuum hoc modo iudicare debes. Vide quid facis proximo tuo, et quid tibi facit proximus tuus. Si ille tibi bonum facit, et

tu illi bonum reddis, malus non es. Si ille tibi malum facit, et tu illi malum reddis, bonus non es. Si ille tibi bonum facit, et tu illi malum reddis, malus es. Si ille tibi malum facit, et tu illi bonum reddis, bonus es. De proximo tuo hoc modo judicare debes. Vide quid facit. Si certum bonum, si dubium bonum; si certum malum, si dubium malum. Si certum bonum est parvum, majus existima. Si certum malum est magnum, parvum puta; parvum minus judica. Si dubium est bonum, verum puta: si dubium est malum, bonum puta. Hoc est iudicium verum, iudicium bonum, iudicium Deo placitum. Quod si tu illi non solum discernendo, sed etiam faciendo in sacrificium obtuleris, placabis iram, et gratiam consequeris.

3. Deinde sequitur, diligere misericordiam, ut

LIBER SENTENTIARUM.

Sequentes Sententias, quæ Sermonibus de Diversis in prioribus Editis subiciebantur, Horstius, Bellarmini consilium secutus, in dubiorum operum classem ob styli diversitatem relegavit.

1. Rationalis creatura in hoc se debet diligere, ut beata sit; et Deum, per quem solum beatificari possit: cujus insecutor et æmulus ad hoc elaborat, ut eam in utraque sui qualitate corrumpat. Corpoream igitur qualitatem appetitu gulæ et fluxu luxuriæ depravat penitus et corrumpit: jumentumque carnis his duobus aculeis agitata in præcipitia mortis impellit. Invisibilem vero humanæ substantiæ portionem spiritualibus aggreditur armis, eamque gemina peste inficiens, tumore superbiæ, et avaritiæ labe commaculat; sicque totam massam fermenti hujus colluvione corrumpens, homini præripit beatitudinem, quam amisit.

2. Quatuor sunt, quorum in hac vita obsequiis deservimus: caro, mundus, diabolus, Deus. Carni militamus, gulæ illecebris serviendo, luxuriæ stimulis obsquendo. Mundo militamus, avaritiæ æstibus anhelando, honoris altitudinem affectando. Diabolo militamus, bonorum profectibus invidendo, et contra Deum superbiæ spiritu intumescendo. Deo militamus, pietatis operibus humiliter insistendo, potestates aërias virtute spiritus oppugando. Habent et singuli principes isti donativa sua propria. Caro suis tironibus elargitur momentaneam voluptatem: mundus, transitoriam sublimitatem: diabolus, perpetuam captivitatem: Deus, interminabilem felicitatem. Hæc sola præponderat.

773 3. Evangelica sanctione præceptum est, ut in via mortalitatis hujus terrenis affectibus inhaerentem neminem salutemus (*Luc. x, 4, et xi, 43*). Quos autem ab hac vita suspensos viderimus, illis

bonum quod agis, non ex timore, sed ex amore. Postremo, sollicitum incedere, ne vel bonum quod necdum habes non merearis accipere, vel bonum quod habes amittas. Porro in his tribus Trinitati in te operanti cooperaris. Sapientia enim te ad agnitionem veritatis illuminat; charitas te ad desiderium bonitatis inflamat; paternitas in te custodit quod creavit, ne pereat. Per illuminantem ergo sapientiam et cum lucente rectum discernis; per inflammantem et cum ardente misereris; per providentem vero paternitatem, et cum tuente temetipsum custodis; per Trinitatem cooperanti Trinitati Trinitatis imago efficeris, verumque sacrificium tunc te ipsum Deo offers, cum ad ejus similitudinem reformatis. Amen.

securæ salutationis gaudium offeramus. Unde et in Evangelio tria salutationis genera invenimus. Virgo siquidem Maria salutavit Elisabeth (*Luc. i, 40*), angelus vero Mariam (*Ibid., 28*), Dominus autem Jesus discipulos salutavit post resurrectionem (*Joan. xx, 19*). Cum ergo videmus eos qui in sterilitate vitæ hujus servierunt, montana confessionis ascendendo, fervorem pœnitentiæ quasi filium quemdam concipere; illis vocem salutationis, illis in verbo Domini remissionis et gratiæ et veniæ largitatem debemus offerre. Quos vero in sanctitate et castimonia Domino servire conspicimus, invitando ad meliora, benedictionem et gratiæ fecunditatem eis necessario promittamus. Quos sane in conclavi remotiois apostolicæ fastigium tendere videbimus, illis quietis et pacis geminam soliditatem, cujus etiam in suo corpore quædam præludia sentiunt, vivæ vocis ministerio spondeamus.

4. Dominum Jesum Christum subire crucis et mortis ignominiam, tria quædam præcipua coactione voluntaria compulerunt. Filialis et pura obedientia, qua prioris inobedientiæ piaculum solvitur. Compassibilis et communis miseria, quæ illius justitiam inflexibilem, virgam ferream, et ad misericordiam hortabatur. Erat miseria illa et ponderosa et gravis, et cervicibus hominum communis peccati et mortis conditione premebat: publica et generalis, quæ justos et injustos simili damnationis sententia pariter obligabat: continua et perennis, quæ nisi per Christum redemptionis gratia fieret, irremediabilis captivitatis nexu, omne genus Adam.

damnationis voragine absorbebat. Porro tertium quod spontaneæ cogit in mortem, celeberrima et solemnissima victoria, cujus successu, inevitabilis diaboli et mortis potentia in monumento gloriose et efficaciter erat imminuenda.

5. Tribus modis exultat Dominus caput nostrum: mentem scilicet a terrenis affectibus suspendendo, ut spe cœlestium transitoria contemnamus; divinam scientiam conferendo, ut eorum quæ temporaliter non videntur, scientiam teneamus; ad amorem cœlestium sublevando, ut in carne positi, ipsam quoque carnem divinæ dilectionis altitudine transcendamus.

6. Homines habent triforem statum vivendi. Non delinquere, quod agit utique timor servilis. Nolle delinquere, quod exhibet filialis. Non posse delinquere, quod sola confert beatitudo perennis.

7. Quatuor esse dicuntur, quæ nostræ gratiam devotionis adaugent. Memoria peccatorum, quæ hominem reddit humilem apud se. Recordatio pœnarum, quæ illum sollicitat ad bene agendum. Consideratio peregrinationis, quæ illum hortatur visibilia debere contemni. Desiderium vitæ perennis, quæ hominem incitans ad perfectum, cogit eum a terrenis affectibus voluntatis mutatione suspendi.

8. Nostræ inscientiæ tarditatem erudit Dominus tribus modis. Indulti beneficii largitate, quæ nostræ duritiam mentis emollit, et excitat ad amorem. Frequenti verberum severitate, quæ præstans intellectum auditui, inculcit nobis timorem. Contemptus publicæ vilium, quo implens facies nostras ignominia, parit nobis verecundiam et ruborem.

9. Motus et titillatio carnis nostræ tribus ex causis contingit. Ex præcedenti cogitatione, cum formas et imagines illicitas intus trahentes, in earum retractatione turpiter commovemur. Ex ventris plenitudine, quia, cum venter ciborum cumulositate distenditur, caro lascivius ad motum luxuriæ concitatur. Ex maligni spiritus impugnatione, quia quo justos superare se minime posse considerat, eo per carnis titillationem gravius eos impugnat.

10. Auctoritate Scripturarum, male cogitare, maledicere, et malefacere prohibemur: quia in male cogitare vel immunditia est, cum res sordidæ et impuræ memoria revolvuntur; vel superbia, cum animus quasi superior super proximos suos erigitur et inflatur; vel avaritia, cum diabolo instigante contra præceptum Dei res proximi concupiscitur. Necessè est enim malæ cogitationi horum trium aliquid semper inesse. In maledicere vero sermo est vel supervacuum, ratione et utilitate carens: vel detractorius, fraterna bona invida corrosione et odii instinctu diminuens: vel adulatorius, caput alicujus falsæ olei delinitione demulcens. In malefacere quoque opus est vel simulatorium, cum aliud intendimus quam opere demonstramus: vel impium, cum proximos nostros lædimus: vel impudicum, cum nos aliquo modo sordidamus.

11. De convalle plorationis ascensuri, semper ad altiora tendere et anhelare debemus. Est enim quasi quoddam desertum vita ista mortalitatis, de qua dicitur: *Terra deserta, invia et iniquosa (Psal. lxxi, 3)*. Sed triformis est species desertorum. Est quippe desertum, momentanea scilicet vanitas, quam despiciere vitæ moderatione debemus. De quo deserto ascendere nos oportet, sicut dicitur: *Quæ est ista quæ ascendit de deserto deliciis affluens, innixa super dilectum suum? (Cantic. viii, 5)*. Deliciis affluimus, cum virtutibus abundamus. Super dilectum innititur, cum Deo adscribimus quicquid boni operamur. Est aliud desertum, christianæ simplicitatis humilitas: vocata desertum, quia fere nullus est imitator Christi, qui studeat istud bonum operari. Per hoc desertum necesse est ascendamus. Unde dicitur: *Quæ est ista quæ ascendit per desertum, sicut virgula fumi ex aromatibus? (Cant. iii, 6)*. Sicut virgula fumi ex aromatibus ascendimus, cum virtutum studio et disciplina exercitati, proximos nostros ad bene agendi similitudinem incitamus. Est aliud quoque desertum, innocentæ purioris simplicitas vel integritas. Ad hoc debemus ascendere, quia ad veram munditiam, ut simus sancti corpore et spiritu, debemus anhelare. Ascendamus ergo de deserto momentaneæ vanitatis per desertum humillimæ simplicitatis ad desertum integerrimæ puritatis.

12. Dominus noster habet proprie sagittas, quibus hostes suos vulnerat, et in brachio virtutis expugnat. Sunt autem tres sagittæ, quibus hostes sauciantur. Stimulus amissæ pecuniæ, quia valde conteritur, qui instrumenta vivendi et satellites voluptatum divitias amissæ reminiscitur. Sequitur pestis corporalis molestiæ, quæ ut ejus vias ex omni parte sepiat, eum quem ad peccatum festinare considerat, etiam corporis contritione flagellat. Sequitur malleus infernalis memoriæ: quia, cum se homo undique circumseptum pondere pœnarum corporaliū pensat, etiam ad illam quæ fine caret angustiam oculos porrigens, horribilem gehennæ fornacem timida secum consideratione tractat.

13. Sunt et aliæ tres sagittæ, quibus Dominus etiam eos sauciat, quos ad degustandum dulcedinem suæ dilectionis invitat. Quarum prima est timor castus: qui ideo sic vocatur, quia et timeri Dominum a servo jubet, et servum ab illicitis continere respectu Domini admonitione continua persuadet. Sequitur amor devotus, qui, dum mentem occupaverit, totam igne suavissimæ dilectionis accendit. Sequitur desiderii virtus, quæ, dum latitudinem conscientiæ veluti aura lenis afflaverit, ea quæ retro sunt mens oblita, ad solam faciem conditoris anhelans, quia sui voti finem minime consequitur, contabescit.

14. Oblatio nostræ laudis, quam Deo immolamus, triformis esse debet. Affectuosa, ut mens concordet voci. Fructuosa, ut ædificationem pariat intuiti. Gratiiosa, ut placeat conditori qui gratis dedit.